

תת"ע 7339/02/14 - מדינת ישראל נגד שוקור אללה בדארנה

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 7339-02-14 מדינת ישראל נ' בדארנה
בפני כב' השופט דן סעדון

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

שוקור אללה בדארנה - ע"י עו"ד יהונתן גינת

הנאשם

הכרעת דין

1. ביום 22.1.14 נרשמה לנאשם הזמנה לדין בה יוחסה לו עבירה של נהיגה במהירות העולה על המותר בניגוד לתקנה 54א לתקנות התעבורה. על פי הנמדד, נהג הנאשם במהירות של 158 קמ"ש בכביש בו מותרת מהירות של 90 קמ"ש בלבד. מן המהירות שנמדדה הופחתו 5 קמ"ש, כנדרש, כך שהנאשם עומד לדין בגין נסיעה במהירות של 153 קמ"ש. לטענת הנאשם, בעת מדידת המהירות, עקף את רכב הנאשם רכב אחר והשוטר טעה וייחס את המהירות שנמדדה לרכב הנאשם ולא לרכב העוקף.

2. במסגרת פרשת התביעה העיד מפעיל מכשיר המדידה מסוג ממל"ז אולטאלייט, השוטר אושרי תורג'מן (להלן: "השוטר") שבאמצעותו הוגשה בין היתר ההזמנה לדין. מן הנסיבות המפורטות בהזמנה לדין עולה כי הניידת ובה השוטר הייתה מצויה בשול ימין של הדרך כאשר דלת הנהג פתוחה ופניו של השוטר נגד כיוון התנועה. השוטר ציין "כיוונתי את הנקודה האדומה למרכז הרכב הנ"ל ולחצתי על לחצן הלזירה, נמדד במהירות של 158 קמ"ש, נסע בנתיב שלישי מימין מתוך 4 נתיבים. כאשר היה במקביל אלי נסעתי אחריו תוך קשר עין רצוף, כאשר הדלקתי את הכוחלים הנ"ל האט את מהירות נסיעתו, כרזתי לנ"ל לעצור ונעצר תוך קשר עין רצוף על שטח ההפרדה לפני היציאה לרוקח". עוד צוין בנסיבות המקרה כי באותו אירוע שימש אייל ויסר כאתר אך "הרכב נעצר טרם הגעתו לאתת". תגובת הנאשם, כפי שנרשמה, הייתה "מותר 90. זה לא אני".

3. כיוון שההגנה לא חלקה על אמינות מכשיר הממל"ז או על תקינותו, הוגשו בהסכמה תע"צ תקינות ונספחיו, ההזמנה לדין ודוח וידוא אמינות ההפעלה.

4. במסגרת פרשת התביעה העיד השוטר כי המרחק בינו לאתת היה כ-1.5 ק"מ. השוטר הבהיר כי לא הייתה מניעה, בהיבט של מהירות נסיעת רכב הנאשם, לעצור את רכב הנאשם. לדברי השוטר, הוא אינו נוהג ליטול סיכונים בעניין זה ואם נראה לו כי הנאשם אינו מאט את מהירות נסיעתו הוא מודיע לאתת שיעצור אותו. השוטר לא זכר אם בעת האכיפה היו בקטע הנמדד כלי רכב נוספים אך ציין כי אין מניעה - השונה ממכשיר מדגם קודם - למדוד מהירות רכב מסוים גם כאשר קיים כלי רכב נוסף בקטע המדידה (ע' 4 ש' 18-19). השוטר ציין כי חשוב לרשום בנסיבות המקרה אם היו בקטע המדידה כלי רכב נוספים אך הוא לא ציין זאת (ע' 4 ש' 20-21).

5. במסגרת פרשת ההגנה טען הנאשם כי העת נסיעה ראה רכב ירוק "**שעוקף אותי במהירות נוראית**". לאחר מכן ראה את השוטר יוצא מן השול ונוסע מאחוריו עד להיווצרות קשר עין ואז סימן לו השוטר לעצור בצד הדרך. הנאשם טוען כי לוח המהירות ברכב הוא עד 160 קמ"ש כך שעל מנת לנהוג במהירות שיוחסה לו "אני צריך לסגור את כל הספידומטר". הנאשם טען כי במסגרת השימוע שנערך לו מסר לקצין שפסל את רישונו כי נעקף על ידי רכב אחר אולם הדבר לא נרשם.

בסיכומי ההגנה נטען כי נסיבות המקרה כמתואר להלן מעלות קיומו של ספק סביר באשמת הנאשם כאשר ספק זה נעוץ הן בקיומה של טעות אפשרית במדידה מצד השוטר, הן בכך שלא נרשם על ידי השוטר אם היו במקום כלי רכב נוספים. כמו כן, ובהינתן מהירות כה גבוהה כפי שנטען שנמדד ספק אם היה עולה בידי השוטר להפסיק את המדידה, להשתלב בתנועה ולהגיע בנסיעה עד לרכב הנאשם אלא אם הנאשם היה נוסע במהירות נמוכה מזו שיוחסה לו. כמו כן, ובהינתן שבמהירות שנמדדה היה לוקח לרכב הנאשם לגמוא את 1.5 ק"מ בין השוטר לאתת ב-45 שניות, אין זה סביר כי השוטר היה נוטל סיכון ולא מודיע לאתת לעצור את הרכב אלא אם הנאשם נסע במהירות נמוכה יותר מזו שנמדדה.

דין והכרעה

6. לאחר ששמעתי את העדויות ונתתי דעתי לטענות הצדדים הגעתי לכלל מסקנה כי יש מקום להרשיע את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום. אלו טעמי ההכרעה.

ראש וראשית לכל ראוי להזכיר מושכלות ראשוניות בדבר מהותו של "ספק סביר" שדי בו לצורך זיכוי בפלילים. הלכה היא כי ספק סביר הינו ספק שיש לו אחיזה ועיגון בחומר הראיות (ראו: ע"פ 347/88 **איון (ג'והן) דמיאניוק נ' מדינת ישראל**, פ"ד מז(4) 221 (1993)). אין די לענין זה בהסברים תיאורטיים או הסברים "קלוטים מן האוויר" על מנת ליצור "ספק סביר" שדי בו לצורך זיכוי.

7. ומן הכלל אל הפרט: נקודת המוצא לדיון היא, כאמור, כי אין חולק שמכשיר הממל"ז בו נעשה שימוש לצורך

האכיפה היה תקין ומדד נאמנה את המהירות בקטע המדידה. כמו כן, אין חולק כי לא הייתה מגבלה או מניעה טכנית למדוד באמצעות דגם זה של מכשיר הממל"ז רכב כאשר בקטע המדידה מצוי יותר מכלי רכב אחד. ב"כ הנאשם טוען בסיכומי כי השוטר היה עשוי לטעות ולהתבלבל ולייחס את מהירותו של הרכב העוקף את רכב הנאשם לרכב הנאשם. ער אני לכך שנכון היה בנסיבות המקרה לציין אם היו בקטע המדידה יותר מכלי רכב אחד, דבר שלא נעשה. יחד עם זאת, ההגנה אינה יוצאת ידי חובה בהעלאת השערות תיאורטיות בדבר קיומה של טעות בזיהוי הרכב שעבר את העבירה. עליה להניח תשתית ראייתית מסוימת לביסוס טענה זו. תשתית כזו לא הונחה במקרה זה. השוטר ציין בפרק הנסיבות בדוח כי כיוון את המכשיר **לרכב הנאשם** ומדד את המהירות שנמדדה. לאחר מכן, תוך שמירת קשר עין רצוף, נסע אחר רכב הנאשם עד עצירתו. מעיון בהזמנה לדין שנרשמה לא עולות ראיות העשויות לבסס קיומה של טעות במדידה. מסקנה דומה עולה גם מעיון בדברי השוטר בחקירה נגדית. ודוק: עצם העובדה שבקטע הכביש שנמדד נסע רכב נוסף אין פירושו כי השוטר טעה וייחס את מהירותו של אותו רכב לרכב הנאשם.

8. ב"כ הנאשם טען בסיכומיו כי אין זה סביר כי במהירות של 158 קמ"ש נטל השוטר סיכון שיעלה בידו, לבדו, לעצור את רכב הנאשם ולכן אין זה סביר כי הנאשם נסע במהירות כה גבוהה כפי שמייחסים לו. אין בידי לקבל טענה זו. ראשית, טענה זו **מניחה** כי הנאשם שמר על מהירות קבועה הן בעת שנמדדה מהירות רכבו והן לאחר מכן, עד עצירתו. הנחה זו לא הוכחה שכן לא הנאשם ולא השוטר שהעידו טענו דבר וחצי דבר לעניין המהירות בה נסע הנאשם לאחר האכיפה. קבלת טענה זו עשויה, לכל היותר, להוכיח כי **לאחר שנמדד**, האט הנאשם מהירות נסיעתו באופן כזה שעלה בידי השוטר לנסוע בעקבותיו, להדביק את הפער בין כלי הרכב ולהורות לו לעצור. שנית, ההנחה האמורה סותרת את גרסת השוטר - אשר כשלעצמה לא נסתרה בחקירה נגדית - שטען בהזמנה לדין כי לאחר שנסע בעקבות הנאשם ולאחר שהפעיל את "הכחולים" בניידת, האט הנאשם מהירותו.

9. כללו של דבר: באין מחלוקת על המהירות שנמדדה ומשלא הונחה תשתית ראייתית ולו מינימאלית לקיומה של טעות במדידת מהירות רכבו של הנאשם במועד המדידה או לקיומו של ספק סביר אחר בדבר אשמתו, מצאתי להרשיעו בעבירה המיוחסת לו.

ניתנה היום, 10 מרץ 2015, במעמד הצדדים